

HOOFDSTUK XI

Alice's getuigenis

«**H**IER ben ik!» riep Alice, er in de opgewondenheid van het oogenblik heelemaal niet aan denkend, hoe groot ze geworden was gedurende de laatstverloopen minuten. Ze sprong zoo haastig op, dat ze de bank der gezworenen met den zoom van haar rok deed kantelen, waardoor alle gezworenen op de hoofden tuimelden van de lager staande menigte. Daar lagen ze alle te spartelen, evenals de goudvischjes uit de kom, die ze de vorige week toevallig had omgestooten.

«O, pardon, neem me niet kwalijk!» riep ze ontsteld uit, terwijl zij ze zoo gauw mogelijk begon op te rapen, want het ongeluk met de goudvisschen zat haar nog in 't hoofd en ze had een idée, dat ze zouden doodgaan, als ze niet dadelijk weer bij elkaar gezocht en in de bank der gezworenen geplaatst werden.

«Het verhoor kan niet worden voortgezet», zei de Koning met zeer ernstige stem, «vóórdát alle

leden de
— *alle*»

hij Alice

Alice

zag, dat

hoofd na

om te z

om te k

Fluks tr

goed. «

ze bij z

't zal, ge

het verh

Zoodr

schrik b

en hun t

aan het

het ong

van stre

met den

van de

«Wat

tot Alic

«Niets

«Heel